

De eerste twee weken uit het Leven van Max en z'n mama

Vandaag is Max alweer twee weken oud, eigenlijk is dat best wel heel snel gegaan. Het lijkt al weer zo lang terug dat ik de OK in ging en met een lege buik de OK uit ging. Om vervolgens mijn zoon te mogen ontmoeten. Hij is nu al niet meer weg te denken, wat kan je van zo'n klein hummeltje intens houden. Ik ben super verliefd en ook als ik mijn partner met hem bezig zie of hem alleen maar aankijkt dan smelt ik helemaal weg. Ik zie dan ook gelijk weer die papa, die er voor Daan was. Want toen keek hij ook al zo verliefd naar zijn eerste zoon. Ik ben dus nu officieel een jongens moeder en daar ben ik super trots op.

Ziekenhuis dagen

Wat was ik blij dat Max eindelijk geboren was, natuurlijk niet in de planning dat hij met 36 weken zou komen. Maar het was echt noodzakelijk voor mijn lichaam. Toen we na een dag gescheiden waren omdat Max onder de warmtelamp lag en ik dus op een andere afdeling, samen mochten zijn op de kraamafdeling. Wat keek ik hier naar uit, wij samen met de nodige zorg van het ziekenhuis. Alleen zijn papa ontbrak in het gehele plaatje. Ja natuurlijk was hij wel elke dag in het ziekenhuis, maar kon er niet hele dagen zijn natuurlijk. We begonnen rustig aan elkaar te wennen, lekker hem even bij me nemen. Maar vooral veel laten slapen in zijn bedje. Ik had het dan ook druk zat met al die mensen aan me bed voor controles en gesprekken. Daarnaast wilde ik heel graag borstvoeding geven, daar moest dus wel voor gekolfd worden. Flesjes dronk hij prima op, maar de borst was toch best een moeilijk dingetje. Hij zocht wel, en wilde heel graag. Maar na het aan happen en twee keer zuigen liet hij steeds weer los. (verder over de borstvoeding, praat ik jullie nog later bij)

Ondanks het fijn was dat ik hulp had in het ziekenhuis, begon het me ook heel erg op te breken. Hele dagen in dat ene kamertje opgesloten met Max. En de momenten dat ik soms heel ziek was. Dit door spanningen en emoties en door nog altijd mijn bloeddruk die heen en weer sprong. Wat heb ik een hoop afgehuild en me ellendig gevoeld. En natuurlijk, daarnaast heel erg genoten van dat kleine mannetje.

Kraamverzorgster met haar bijkomthee

Toen brak het moment aan dat we naar huis mochten, fijn maar ook heel spannend. Omdat ik het nodige heb meegemaakt is het vertrouwen in het moederschap best wel verdwenen. En dit geeft niet zo'n veilig gevoel dat je het straks ook echt alleen moet gaan doen. Maar daar krijg ik straks hulp bij. Eerst natuurlijk nog genieten van de kraamhulp die ik ook nog voor vier dagen thuis kreeg. Hier zag ik best wel wat tegenop, ondanks ik de hulp wel kon gebruiken. Als ik terug denk aan de eerdere ervaring met kraamhulp, was dat niet iets waar ik op gehoopt had. Diezelfde dag kwam ze bij ons, en ik ben wel iemand die eerst de "kat uit de boom kijkt" Zo hier dus ook,

dit was voor haar zeker te merken. Maar zodra mijn partner binnenkwam en ik aan hem merkte dat hij ontspannen en zichzelf was bij haar. Begon ik ook los te komen. Wat een gezelligheid ineens in huis. Het begon al bij "zal ik even een kopje thee zetten" Nou dat is niet verkeerd. Dus ze vroeg ons welke thee, en mijn partner wilde citroen thee. Die kreeg hij, alleen hij vond het wel wat raar smaken. Even kijken of ze wel de goede thee had gepakt, en ja hoor het was een probeer zakje waar ook wel citroen op stond maar met munt. Dit was bijkomthee, wat zou hij nu relax zijn. We hebben hier echt enorm om moeten lachen, dit kwam die vier dagen ook steeds weer voorbij. De vierde dag, helaas nu moest ik afscheid van haar nemen. Aan de ene kant, ja het was goed. Tijd om het nu als gezin alleen te gaan doen, maar wat ging ik haar enorm missen. Heb zoveel fijne tips gehad, zulke fijne en mooie gesprekken gehad en enorm met haar gelachen. Ik heb dan zeker heel erg hard gehuild toen ze eenmaal weg was. Maar ik weet het was vast geen echt afscheid.

Het alleen doen

De eerste dag dat de kraamverzorgster weg was, toen had de papa van Max nog even een dagje vrij genomen. We moesten voor Max naar het ziekenhuis en vanwege de wond van de keizersnede kon ik dat eind naar het station nog niet lopen. Dus we gingen samen met de auto naar het ziekenhuis. Max werd alweer voor de tweede week in het gips gezet, maar voordat het er weer omheen gezet werd kon hij eerst even genieten van zijn tweede bad momentje. Gelukkig was zijn papa er nu dus wel bij, bij de eerste keer namelijk niet. Nu kon zijn papa gelijk even het badje filmen. Nadat we klaar waren in het ziekenhuis zijn we nog even naar opa en oma gegaan en even boodschappen gedaan. Eigenlijk was dit voor mij teveel van het goede en had ik flink veel pijn aan de wond.

Vanaf woensdag ben ik dan echt grotendeels alleen met Max, best wel spannend zo, n eerste dag. Ik had dit natuurlijk al

wel eens eerder gedaan met Daan, toch was dit weer heel erg spannend. Misschien nog wel extra spannend na Daan. Toch was het ook wel heel erg fijn, dit was de eerste dag dat we het eigenlijk best rustig aan konden doen. Alleen even in de morgen kwam de verloskundige nog even langs, en later nog even de dokter voor mijn bloeddruk controle. Gelijk kon ik dus kennismaken met mijn nieuwe dokter, en hij vond het leuk een huisbezoek na geboorte.

Ik moet zeggen, de nachten zijn wel heel moeilijk. In het begin sliep hij best goed in zijn eigen bedje, bijna geen gehuil alleen voor de fles. Maar toch begon het moeilijker te worden, ook juist heel erg voor mij. Vreselijk om hem te horen huilen en niet te willen slapen in zijn eigen bed. Ik weet dat ik juist moet doorzetten om hem het te leren. Want ik wil ook niet dat hij went aan bij mama te slapen. Toch ben ik om gegaan toen hij echt niet van plan was om te gaan slapen. Ik heb bijna de hele nacht op gezeten met hem, en in de ochtend toen zijn papa aan het werk was hem bij mij in bed genomen. Zodat ik nog wat kon slapen. Ik weet dat de meeste moeders dit zouden doen om hun kind maar niet te laten huilen. Maar ik denk dat dit op ten duur erger is dan hem te laten wennen in zijn eigen bedje. Dus de nacht erna heb ik niet toegegeven en hem de hele nacht in zijn eigen bed gelaten. Natuurlijk wel steeds even erheen om hem te troosten. En voor mij was deze nacht toch echt wat beter. Ik heb geslapen, ondanks ik het ook vreselijk vond hem af en toe te horen huilen. Maar ook Max is gewoon gaan slapen na een tijdje. Nu volhouden mama...